

Το αγόρι και το άλογο

Μια φορά κι έναν καιρό, σ' έναν τόπο μακρινό, ζούσε ένα αγόρι μυστήριο, ντροπαλό και πολύ μοναχικό. Χωρίς φίλους ή εχθρούς. Γονιούς, γείτονες, γνωστούς. Κι αν έλεγε πως ήταν καλά, πως τίποτε δεν το πείραζε, τότε έλεγε ψέματα. Είχε ένα κενό στην καρδιά. Κι έψαχνε, έψαχνε να βρει τι θα του γεμίσει το κενό στην ψυχή. Μήπως ήταν άρρωστο; Μήπως είχε τρελαθεί; Ή μήπως μια ανάγκη για φίλους είχε δημιουργηθεί;

Μια φορά κι έναν καιρό, σ' έναν τόπο αλλιώτικο, ζούσε ένα άλογο ευέξαπτο, τρομακτικό και πολύ μοναχικό. Είχε μεγαλώσει με ανθρώπους άκαρδους, σκληρούς, ποτέ δεν έμαθε τι θα πει «αγάπη». Κι ούτε ήθελε να μάθει. Τουλάχιστον, αυτό έλεγε στον εαυτό του, για να εφησυχάσει. Κι αν είχε τρύπα στην καρδιά, ήξερε να την κρύβει καλά. Κι έψαχνε, έψαχνε.... Ένα βότανο, ένα γιατρικό ή κάτι απρόσμενο και διαφορετικό.

Σαν να το 'θελε η μοίρα, τους δυο αγνώστους έπιασε μεγάλη δίψα. Τραβάνε, λοιπόν, για μια πηγή, όπου μια απρόσμενη έκπληξη θα τους βρει. Σαν απ' τα δέντρα ξεπροβάλλουν, οι ματιές τους συναντιούνται, κοκαλώνουν. Θα πεθάνουν; Κι εκεί που είναι έτοιμοι να εξαφανιστούν, τότε καταλαβαίνουν πως κάτι έχει αλλάξει. Μα δεν μπορεί. Φαίνονταν τόσο διαφορετικοί. Το αγόρι κοντό, κοκαλιάρικο, άχαρο με το μακρύ του πρόσωπο και τις ξανθιές του μπούκλες. Το άλογο μυώδες, μαύρο, με την μεγαλοπρεπή, σαν από μετάξι χαίτη του. Μα η καρδιά ψέματα δε λέει κι ό, τι παιχνίδι τους είχε παίξει η μοίρα φαίνεται πως το κέρδισαν.

Μια φορά κι έναν καιρό, σ' έναν τόπο ελεύθερο, ζούσε ένα αγόρι. Όχι. Ένα άλογο. Όχι. Το αγόρι και το άλογο. Δύο φίλοι κολλητοί, αδέρφια, συμπολεμιστές. Ένα δίδυμο ακαταμάχητο, δύο βασανισμένες ψυχές που με τον καιρό βρήκαν το δρόμο τους η μία στην άλλη και κάλπασαν μαζί. Δεν πέθαναν. Κατάφεραν αυτό που ένας σημερινός άνθρωπος δύσκολα επιτυγχάνει. Μια αγνή, αληθινή και μοναδική φιλία.